

LIBRIS

We know
books

Miracolul

NICHOLAS
SPARKS

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPARKS, NICHOLAS

Miracolul / Nicholas Sparks; trad.: Iordana Ferent, Ștefan Ferent, -
București: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-609-184-8

I. Ferent, Iordana (trad.)

II. Ferent, Ștefan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

NICHOLAS SPARKS
True Believer
© 2005 by Nicholas Sparks
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
IORDANA FERENT
ȘTEFAN FERENT

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

decembrie 2011

ISBN 978-606-609-184-8

UNU

Jeremy Marsh participa alături de ceilalți spectatori la emisiunea transmisă în direct, având senzația că atrăgea atenția asupra sa mai mult decât în mod obișnuit. Era unul dintre puținii bărbați din public în după-amiaza aceea de la mijlocul lunii decembrie. Evident, se îmbrăcase în negru și, cu părul său negru ondulat, cu ochii de un albastriu-deschis și nebărbierit, cum era la modă, arăta ca un newyorkez sadea ce era. În timp ce-l studia pe invitatul de pe estradă, reușea s-o urmărească pe furiș pe blonda atrăgătoare care se afla cu trei rânduri mai în față. Profesia îi impunea adesea să desfășoare eficient o multitudine de sarcini. Era jurnalist de investigație în căutarea unui reportaj, iar blonda era doar o altă participantă din public; totuși, observatorul experimentat din el nu putea să nu remarce cât de atrăgătoare arăta în bluza ei fără spate și în jeanși. Gazetărește vorbind, adică.

Făcând abstracție de toate astea, încercă din nou să-și concentreze atenția asupra invitatului. Tipul era mai mult decât ridicol. În strălucirea reflectoarelor, Jeremy socotea că mediulul părea constipat în timp ce pretindea că aude voci de dincolo de mormânt. Abordase un aer de falsă apropiere, comportându-se ca și cum ar fi fost fratele

tuturor sau cel mai bun prieten al lor, și se părea că majoritatea celor din public, cuprinși de un sentiment de venerație – cu tot cu blonda atrăgătoare și cu femeia căreia i se adresa invitatul –, îl considerau un dar picat din ceruri. Ceea ce era de înțeles, socotea Jeremy, de vreme ce acela era locul unde ajungeau întotdeauna persoanele dragi decedate. Spiritele de dincolo de mormânt erau veșnic înconjurate de o lumină angelică strălucitoare și învăluite într-o aură de pace și seninătate. Jeremy nu auzise nicio dată de un medium care să comunice de pe celălalt tărâm, mult mai fierbinte. Niciodată cineva drag dispărut nu pomenise că era prăjit la frigare sau fiert într-un cazan cu ulei de motor, de exemplu. Dar Jeremy știa că era sarcastic. Și în plus, trebuia să recunoască, era o emisiune destul de bună. Timothy Clausen era talentat – mult mai talentat decât majoritatea impostorilor despre care Jeremy scrisese de-a lungul anilor.

– Știu că e greu, zise Clausen în microfon, dar Frank te anunță că e timpul să-l lași să plece acum.

Femeia căreia i se adresa cu, vai, atât de multă empatie părea gata să leșine. Avea vreo cincizeci de ani, purta o bluză în dungi verzi, iar părul roșu și creț țâșnea și se revărsa în toate direcțiile. Își ținea mâinile strânse atât de tare la piept, încât degetele i se albiseră.

Clausen făcu o pauză și își duse mâna la frunte, inspirându-se iar din „lumea de dincolo“, după cum o denumea. În tăcere, mulțimea se aplecă la unison în față. Toți știau ce urmează; era al treilea grup de participanți pe care îl alesese Clausen în ziua aceea. Evident, Clausen era invitatul principal la bine-cunoscuta emisiune cu public.

– Îți amintești de scrisoarea pe care ți-a trimis-o? întrebă Clausen. Înainte să moară?

Femeii i se tăie răsuflarea. Angajatul televiziunii de lângă ea apropie microfonul și mai mult pentru ca toți telespectatorii să o poată auzi bine.

– Da, dar cum e cu puțință să știi despre...? se bâlbâi ea.

Clausen nu o lăsă să termine.

– Îți amintești ce scria? o întrebă el.

– Da, șopti răgușit femeia.

Clausen încuviință din cap ca și cum ar fi citit el însuși scrisoarea.

– Era vorba despre iertare, nu-i așa?

Pe canapea, moderatoarea emisiunii, cea mai populară emisiune de după-amiază din America, se uita când la Clausen, când la femeie. Părea uimită și mulțumită, în același timp. Un medium era întotdeauna o binecuvântare pentru rating.

În timp ce femeia din public încuviința, Jeremy observă că rimelul începuse să-i curgă pe obraji. Camerele apropiu imaginea să o arate mai clar. Televiziunea de zi exploatănd momentul în cel mai melodramatic mod.

– Dar cum e cu puțință să...? repetă femeia.

– Vorbea și despre sora ta, murmură Clausen. Nu doar despre el.

Femeia se uita la Clausen încremenită.

– Sora ta Ellen, adăugă Clausen și, cu acea dezvăluire, femeia slobozi, în sfârșit, un strigăt răgușit.

Lacrimile izbucniră ca dintr-o stropitoare automată. Clausen – bronzat și pus la punct în costumul său negru, fără nici un fir de păr nelalocul lui – continua să dea din cap aprobator ca unul dintre câinii aceia pe care îi fixezi pe bordul mașinii. Spectatorii se uitau muți la femeie.

– Frank a mai lăsat ceva pentru tine, nu? Ceva din trecutul tău.

În ciuda reflectoarelor înfierbântate din studio, femeia părea să-și piardă culoarea. Într-un colț al platoului de filmare, dincolo de raza vizuală a publicului, Jeremy îl zări pe regizor care își rotea un deget ridicat ca elicea unui elicopter. Se apropia pauza de publicitate. Aproape imperceptibil, Clausen aruncă o privire în direcția aceea. Nimeni, în afară de Jeremy, nu păru să observe; se întreba adesea de ce spectatorii nu puneau niciodată sub semnul întrebării modul în care comunicarea cu lumea spiritelor se încadra atât de bine între pauzele de publicitate.

Clausen continuă:

– Ceva despre care nimeni altcineva nu știa. Un fel de cheie, e adevărat?

Suspinele continuară pe măsură ce femeia încuviința.

– Nu ți-ai închipuit niciodată că a păstrat-o, nu?

„Perfect, iată argumentul hotărâtor“, se gândi Jeremy. Încă un drept-credincios în devenire.

– Este de la hotelul unde ați stat în luna voastră de miere. A pus-o acolo ca atunci când o vei găsi să-ți amintești de vremurile minunate pe care le-ați trăit împreună. Nu vrea să-ți amintești de el cu durere în suflet, pentru că te iubește.

– Aaahhhh... strigă femeia.

Sau ceva de genul ăsta. Un fel de geamăt. Din locul unde stătea, Jeremy nu putea fi sigur, pentru că strigătul fu întrerupt dintr-odată de aplauze entuziaste. Brusc, microfonul dispăru. Camerele schimbă rapid planurile. Momentul de glorie al femeii din public luase sfârșit și ea se prăbuși pe scaun. Ca la comandă, moderatoarea se ridică de pe canapea și veni în fața camerei.

– Nu uitați că tot ceea ce vedeți ține de domeniul realității. Nici una dintre aceste persoane nu s-a întâlnit vreodată cu Timothy Clausen. Zâmbi. Vom reveni cu încă o prezentare.

Alte aplauze, în timp ce spectacolul se întrerupsese pentru pauza publicitară, iar Jeremy se rezemă de spătar.

Ca jurnalist de investigație, cunoscut pentru pasiunea sa pentru știință, făcuse carieră scriind despre astfel de oameni. În general, îi plăcea ceea ce făcea și era mândru de munca sa, considerând-o un serviciu valoros în slujba publicului, într-o profesie atât de aparte încât drepturile ei erau enumerate în Primul Amendament al Constituției Statelor Unite ale Americii. Pentru editorialul său obișnuit din *Scientific American*, intervievase laureați ai Premiului Nobel, explicase teoriile lui Stephen Hawking¹ și Einstein² în termeni profani și, odată, fusese considerat responsabil pentru instigarea opiniei publice, care determinase FDA³ să retragă un antidepresiv periculos de pe piață. Scrisese mult despre proiectul Cassini⁴, despre oglinda imperfectă din obiectivul navei spațiale Hubble, și fusese printre primii care criticaseră fătîș

¹ Stephen Hawking (n. 1942) – fizician britanic, cunoscut pentru contribuția sa în domeniul cosmologiei și gravitației cuantice (n.tr.)

² Albert Einstein (1879–1955) – fizician german, cunoscut pentru studiile sale care au revoluționat fizica (prima expunere completă a teoriei relativității sau efectul fotoelectric, conținând o ipoteză revoluționară asupra naturii luminii). (n.tr.)

³ Food and Drug Administration – agenția federală din SUA responsabilă în principal cu reglementare a alimentației și medicamentelor. (n.tr.)

⁴ Proiectul Cassini – satelitul Cassini, lansat în octombrie 1997 și intrat pe orbita planetei Saturn în 2004 (n.tr.)

experimentul Utah¹, de fuziune la rece, calificându-l drept o escrocherie.

Din păcate, pe cât de impresionant părea, editorialul său nu era remunerat pe măsură. Majoritatea facturilor le plătea din munca de gazetar independent și, ca toți gazetarii independenți, se grăbea mereu să găsească teme care îi interesau pe redactorii de la reviste sau ziare. Domeniul său de interes se lărgise ca să cuprindă „orice ieșit din comun“, așa că, în ultimii cincisprezece ani, cercetase și investigase spiritiști, clarvăzători, vindecători și medii. Demascase înșelătorii, farse și falsuri. Vizitase case bânuite, căutase creaturi supranaturale și cercetase originile legendelor urbane. Sceptic din fire, avea totodată capacitatea neobișnuită de a explica conceptele științifice dificile într-un mod accesibil cititorului de rând, iar articolele sale apăruseră în sute de ziare și de reviste din toată lumea. Demitizarea științifică, avea el impresia, era în același timp și nobilă și importantă, chiar dacă publicul nu o aprecia mereu. În mod frecvent, mesajele pe care le primea după publicarea articolelor sale de gazetar independent erau condimentate cu vorbe precum „idiot“ sau „cretin“, dar expresia sa preferată era „lingău guvernamental“.

Jurnalismul de investigație, ajunsese el să afle, era o afacere ingrată.

Reflectând încruntat asupra acestor lucruri, Jeremy observă că publicul conversa nerăbdător, întrebându-se cine urma să mai fie ales. Aruncă din nou pe furie

¹ Experiment desfășurat de dr. Fleischmann și dr. Pons la Universitatea din Utah. Cei doi au afirmat că au generat reacții de fuziune în laborator, la temperaturi joase, reacții care durau și care erau însoțite de emisie de căldură. (n.tr.)

o privire spre blonda care își examina rujul de pe buze într-o oglinjoară.

Jeremy știa deja că persoanele alese de Clausen nu făceau în mod oficial parte din „teatru“, chiar dacă apariția lui era anunțată dinainte și lumea se călcăse în picioare pentru bilete. Ceea ce însemna, bineînțeles, că publicul era format din mulți care credeau în viața de după moarte. Pentru ei, Clausen nu era un farsor. Cum ar putea ști asemenea lucruri personale despre necunoscuți, dacă n-ar vorbi cu spiritele? Dar ca orice magician bun care își pregătise repertoriul, iluzia rămânea totuși o iluzie și, chiar înainte de emisiune, Jeremy nu numai că înțelesese cum să ducă totul la bun sfârșit, dar mai avea și mărturia fotografică spre a o dovedi.

Desființarea lui Clausen ar fi cea mai mare lovitură a lui Jeremy până în prezent și tipul o merita. Clausen era cel mai rău gen de șarlatan. Și totuși, latura pragmatică a lui Jeremy mai realiza că acela era genul de poveste care apărea foarte rar, așa că dorea să o exploateze la maximum. În definitiv, Clausen atinsese apogeul celebrității, iar în America, celebritatea era tot ce conta. Cu toate că știa că șansele erau extrem de mici, Jeremy visa cu ochii deschiși la ce s-ar întâmpla dacă Clausen l-ar alege pe el data viitoare. Nu spera, pentru că a fi ales era asemănător cu a câștiga trifecta la Santa Anita¹. Și chiar dacă nu se întâmpla, Jeremy știa că totuși va avea un reportaj de valoare. Dar valoarea și extraordinarul erau adesea despărțite de simple întorsături ale destinului, așa că atunci când pauza de publicitate se sfârși, Jeremy simți o ușoară

¹ Trifecta la Santa Anita = formulă câștigătoare la pariuri hipice, însemnând ghicirea primelor trei poziții din clasament la hipodromul Santa Anita din Arcadia, California (n.tr.)

tresărire sperând fără nici un temei că, într-un fel sal altul, Clausen își va îndrepta atenția asupra lui.

Și astfel, ca și cum nici Dumnezeu însuși nu ar fi fost foarte încântat de ceea ce făcea Clausen, se întâmplă întocmai așa cum își dorise.

Trei săptămâni mai târziu, iarna se năpustea cu asprime asupra Manhattanului. Un front atmosferic venise dinspre Canada, reducând temperatura până aproape de zero; din grătarele canalelor se ridicau constant dăre de abur înainte de a se împrăștia pe trotuarele înghețate. Părea că nimeni nu lua în seamă acest lucru. Cetățenii temerari ai New Yorkului își arătau indiferența obișnuită față de toate lucrurile asociate cu vremea, iar serile de vineri nu trebuiau să fie irosite sub nici o formă. Oamenii munciau prea mult în timpul săptămânii ca să piardă o seară, mai ales atunci când exista un motiv de sărbătorit. Nate Johnson și Alvin Bernstein sărbătoreau deja de o oră, alături de câțiva prieteni și jurnaliști – unii de la *Scientific American* – care se adunaseră în onoarea lui Jeremy. Majoritatea erau binișor chercheliți și se distrau strașnic, mai ales pentru că jurnaliștii aveau tendința să fie zgârciți, iar Nate făcea cinste.

Nate era agentul lui Jeremy. Alvin, un cameraman independent, era cel mai bun prieten al lui Jeremy și toți se adunaseră în barul foarte la modă din Upper West Side să sărbătorească apariția lui Jeremy la *Primetime Live* de la ABC. În săptămâna aceea, fuseseră transmise reclame pentru *Primetime Live* – cele mai multe dintre ele prezentându-l pe Jeremy în prim plan, cu promisiunea unei dezvăluiri importante – și, în biroul lui Nate, cererile pentru interviu curgeau șuvoi din toată țara. Puțin mai devreme,

în după-amiaza aceea, sunase cineva de la revista *People*, așa că un interviu era programat pentru luni dimineată.

Nu fusese timp suficient pentru amenajarea unei încăperi speciale pentru petrecere, dar nimănui nu părea să-i pese. Având o tejghea lungă de granit și un iluminat de efect, barul plin până la refuz era locul tinerilor specialiști bine plătiți. În timp ce jurnaliștii de la *Scientific American* preferau să poarte jachete sport din tweed, cu suporturi de pixuri în buzunare, și se strânseseră într-un colț al încăperii discutând despre fotoni, o mare parte din ceilalți clienți arătau de parcă ar fi fost în trecere, după ce se istoviseră la slujbele de pe Wall Street sau Madison Avenue: sacouri de la costume italiene aruncate peste spătarele scaunelor, cravate Hermes cu nodul desfăcut, bărbați care nu păreau că doresc decât să se uite îndeaproape la femeile care îi însoțeau în timp ce-și etalau Rolexurile orbitoare. Femeile venite direct de la slujbă, de la edituri sau din publicitate, erau îmbrăcate în fuste create de designeri, purtând tocuri imposibil de înalte, și sorbeau Martini aromat în timp ce se prefăceau că ignoră bărbații. Chiar și Jeremy urmărea o roșcată înaltă așezată la celălalt capăt al barului care părea că se uită în treacăt în direcția lui. Se întreba dacă îl recunoștea din reclamele de la televizor sau dacă dorea doar puțină companie. Roșcata se întoarse într-o parte, aparent neinteresată, dar pe urmă se uită din nou în direcția lui. Cum privirea ei zăbovi un pic mai mult, Jeremy ridică paharul.

– Te rog, Jeremy, fii atent, zise Nate, atingându-l cu cotul. Ești la televizor! Nu vrei să vezi ce-ai făcut?

Jeremy își întoarse privirea din direcția roșcatei. Uitându-se spre ecran, se văzu stând vizavi de Diane Sawyer. „Ciudat, gândi el, e ca și cum ai fi în două locuri deodată.“

Încă nu i se părea ceva real. Nimic din ultimele trei săptămâni nu i se păruse real, în ciuda anilor săi din presă.

Pe ecran, Diane îl prezenta drept „cel mai apreciat gazetar științific al Americii“. Nu numai că reportajul se dovedise tot ceea ce își dorise Jeremy, dar Nate discuta chiar cu cei de la *Primetime Live* ca Jeremy să facă reportaje în mod curent pentru ei, cu posibilitatea realizării unor reportaje suplimentare pentru *Good Morning America*. Cu toate că mulți jurnaliști erau de părere că televiziunea era mai puțin importantă decât alte forme mai serioase de informare, asta nu-i împiedica pe cei mai mulți dintre ei să o considere în taină drept Sfântul Graal, prin care înțelegeau sume imense de bani. În ciuda felicitărilor, invidia plutea în aer, o senzație la fel de străină pentru Jeremy ca și călătoria în spațiu. În definitiv, jurnaliști ca el nu ajunseseră tocmai în vârful sistemului ierarhic media – până astăzi.

– Te-a numit „apreciat“? întrebă Alvin. Tu scrii despre Bigfoot și legenda Atlantidei!

– Taci, zise Nate cu ochii lipiți de ecranul televizorului. Încerc să ascult ce spune. Ar putea fi important pentru cariera lui Jeremy.

Ca agent al lui Jeremy, Nate promova mereu evenimente care „puteau fi importante pentru cariera lui Jeremy“, pentru simplul motiv că independența jurnalistică nu era deloc profitabilă. Cu mulți ani înainte, când Nate pornise la drum, Jeremy avansase o propunere de carte și, de atunci, lucraseră împreună, pur și simplu pentru că deveniseră prieteni.

– Mă rog, zise Alvin renunțând la mustrare.

Între timp, pe ecran, în spatele lor se derulau momentele finale ale participării lui Jeremy la emisiunea de televiziune transmisă în timpul zilei, în care Jeremy se prefăcuse că era un bărbat care se întrista de moartea din

copilărie a fratelui său, un băiat cu care Clausen pretindea că ar fi comunicat pentru binele lui Jeremy.

– El e cu mine, putea fi auzit Clausen anunțând. Vrea ca tu să-l lași să plece, Thad.

Imaginea se deplasa pentru a surprinde transpunerea lui Jeremy într-un invitat îndurerat cu chipul schimonosit. În planul din spate, Clausen încuviința, fie emanând compasiune, fie arătând constipat, în funcție de perspectivă.

– Mama voastră nu a făcut nici o schimbare în camera lui – cameră pe care ați împărțit-o. A insistat să rămână neschimbată, iar tu ai fost nevoit să dormi tot acolo, continuă Clausen.

– Da, gâfâi Jeremy.

– Dar îți era teamă să stai acolo și, într-un acces de furie, ai luat ceva de-al lui, ceva foarte intim și ai îngropat obiectul în curtea din spate.

– Da, reuși să rostească Jeremy de parcă ar fi fost prea emotiv să spună mai mult.

– Aparatul lui dentar!

– Aaaaahhhhhh, strigă Jeremy acoperindu-și fața cu mâinile.

– El te iubește, dar trebuie să înțelegi că, acum, se odihnește în pace. Nu are nici o nemulțumire în ceea ce te privește...

– Aaaaahhhhhh, hohoti Jeremy schimonosindu-și fața și mai mult.

În bar, Nate urmărea secvențele într-o concentrare mută. Pe de altă parte, Alvin râdea în timp ce ridica berea.

– Acordă-i acestui om un Oscar! strigă el.

– Era un spectacol mișcător, nu? zise Jeremy zâmbind.

– Terminați, voi doi, zise Nate fără să-și ascundă mânia. Vorbiți în timpul reclamelor.

– Mă rog, zise Alvin din nou.